

MIESTAS,
KURIS
PRARADO
AIDĄ

TOMAS
LAGŪNAVIČIUS

Miestas, kuris prarado aidą

Knygos autorius Tomas Lagūnavičius

ISBN 978-609-8371-12-3

2026

Turiny

1 skyrius: Dingęs garsas	6
2 skyrius: Žmonės, kurie pradėjo klausytis atgal	9
3 skyrius: Tie, kurie klausosi atgal	13
4 skyrius: Tai, kas pabudo	18
5 skyrius: Kai miestas pradėjo kalbėti ne savo balsu	23
6 skyrius: Kai sistema pasirinko Daniel	28
7 skyrius: Atsijungimas	32
8 skyrius: Mazgas	39
Paskutinis skyrius: Dvi realybės	45
Epilogas: Tai, kas išmoksta tylėti	52
Kodėl žmonės „dingsta“	59

1 skyrius: Dingęs garsas

Tą rytą, kai miestas prarado aidą, Daniel Mercer tai pastebėjo pirmas, nors vėliau pradėjo abejoti, ar išvis galima būti „pirmam“ tokiam dalyke.

Jis skuto barzdą vonios kambaryje, kaip visada – be skubėjimo, beveik mechaniškai. Skustuvą trumpai stukstelėjo į kriauklės kraštą. Vienas kartas. Antras. Trečias.

Paprastai tas garsas grįždavo. Ne kaip atskiras triukšmas, o kaip mažas atsakymas: metalo atšokimas nuo plytelių, nuo veidrodžio, nuo pačios erdvės. Bet tą rytą nebuvo nieko. Garsas tiesiog nukrito ir nebegrižo, tarsi būtų įkritęs į kažką minkšto ir beformio.

Daniel sustojo.

Pabandė dar kartą.

Tyla nepasikeitė.

Už lango Londonas atrodė toks pats kaip visada. Autobusai judėjo savo maršrutais, žmonės ėjo darbus, kažkur lojo šuo. Tačiau net tas lojimas atrodė plokščias, lyg būtų paliktas be savo tikro svorio.

8:17 ryto suskambo jo telefonas.

„Ar tu tai pastebėjai?“ – paklausė moters balsas.

Jis jos nepažinojo.

„Ką?“ – atsakė Daniel.

„Aidą,“ – tarė ji.

Trumpa pauzė. Atrodė, kad ji renkasi žodžius taip, lyg jie būtų pasidėję ant stalo ir reikėtų išsirinkti tinkamiausią.

„Tai prasidėjo apie trečią nakties,“ – tęsė ji. „Aš nemiegojau. Girdėjau paskutinį.“

„Paskutinį ką?“

„Aidą,“ – pakartojo ji. „Po to liko tik daiktai. Be sugrįžimo.“

Ryšys nutrūko.

Daniel stovėjo laikydamas telefoną rankoje. Veidrodis rodė jį tiksliai – pavargusias akis, šlapius plaukus, įprastą veidą. Tačiau visa aplinka atrodė taip, lyg garsas būtų išimtas iš pasaulio, paliekant tik jo skeletą.

Jis vis tiek išėjo į darbą.

Metro taip pat nebeturėjo aidų.

Tai buvo blogiau, nei jis tikėjosi.

Paprastai tuneliai gyveno savo atskirą gyvenimą: traukinio garsas dauginavosi, grįždavo, sukurdavo ilgesnį, gilesnį erdvę nei pati realybė. Dabar traukinys tiesiog atvažiavo – be jokio atšokimo, be tęsinio. Žmonės įlipo ir išlipo tyliai, beveik atsargiai, tarsi bijotų, kad net jų judesiai gali būti per garsūs.

Priešais jį atsisėdo mergina su knyga be pavadinimo.

Ji pakėlė akis.

„Tu irgi tai jauti,“ – pasakė ji.

Daniel linktelėjo. „Tylą?“

„Ne,“ – ji papurtė galvą. „Tai ne tyla. Tai atėmimas.“

„Atėmimas ko?“

Ji uždarė knygą.

„To, kas patvirtina, kad pasaulis atsiliepia į save.“

Traukinys sulėtėjo. Duryš atsidarė.

Prieš išeidama ji dar kartą pažvelgė į jį.

„Jei nori suprasti,“ – pasakė ji, – „ne klausyk. Ieškok, kas nustojo atsakyti.“

Ir ji išėjo.

Vakare Daniel grīžo namo ir padējo stiklinę ant stalo. Lengvai jā stuksteļējo šaukšteliu.

Jokio garso.

Stukteleļējo stipriau.

Vis dar nieko.

Už lango miestas judējo toliu, tarsi niekas nebūtų pasikeitę. Bet Daniel vis aiškiau jautē, kad kažkas buvo išimta iš pasaulio konstrukcijas – kažkas, ko jis iki šiol net nebuvo bandęs įvardyti.

Ir tada jam kilo mintis, kuri buvo ne tiek įsitikinimas, kiek nemalonus pojūtis:

galbūt dingo ne tik aidas.

Galbūt kartu dingo ir gebėjimas suprasti, kad jis kada nors apskritai egzistavo.

2 skyrius: Žmonės, kurie pradėjo klausytis atgal

Kitą rytą Daniel Mercer pabudo nuo jausmo, kad kažkas jo kambaryje buvo pasikeitę, nors iš pirmo žvilgsnio viskas atrodė taip pat.

Lova. Stalas. Kėdė. Langas.

Ir vis dėlto – erdvė.

Ji buvo tapusi per daug lygi, tarsi kas nors būtų ištrynęs smulkias nelygumų vietas, kuriose anksčiau laikėsi pasaulio „gyvumas“.

Jis atsistojo ir kelias sekundes tiesiog klausėsi.

Nieko.

Net ne tylos.

Tylai bent jau reikia konteksto, kad ji būtų atpažinta kaip tylą. O dabar buvo kažkas mažiau apibrėžto – tarsi pasaulis būtų nustojęs „atsakyti“ į buvimą.

Telefonas ant stalo suvirpėjo.

Žinutė:

“NEKALBĖK GARSIAI. JIE PRADĖJO KLAUSYTIS ATGAL.”

Siuntėjas: nežinomas numeris.

Daniel ilgai žiūrėjo į ekraną. Tada instinktyviai pažvelgė į sienas, lyg jos galėtų paaiškinti, kas yra „jie“.

Jis atsistojo, apsivilkė palatą ir išėjo.

Mieste žmonės judėjo kitaip.

Ne lėčiau. Ne tyliau.

Atsargiau.

Tarsi kiekvienas judesys galėtų sukelti nematomą atsaką, kurio niekas dar nematė, bet visi jau bijojo.

Prie metro įėjimo stovėjo tas pats laikraščių kioskas. Tik dabar pardavėjas nebešaukė, nesiūlė nieko. Jis tiesiog stebėjo praeivius ir kartais linktelėdavo, tarsi patvirtindamas jų egzistavimą.

Prie Daniel priėjo mergina iš metro.

Ta pati.

Ji nešėsi knygą be pavadinimo.

„Tu vis dar čia,“ – pasakė ji.

„O kur turėčiau būti?“ – atsakė Daniel.

Ji šyptelėjo, bet tai nebuvo linksma šypsena.

„Daug kas jau pradėjo dingti,“ – pasakė ji. „Ne daikrai. Ryšiai.“

„Kokie ryšiai?“

Ji trumpai tylėjo.

„Tarp veiksmo ir atsako.“

Daniel pajuto, kad ši frazė jam per daug tinka, nors jis nežinojo kodėl.

„Kas tu?“ – paklausė jis.

„Aš klausausi,“ – atsakė ji. „Bet ne taip, kaip anksčiau.“

Tą pačią dieną Daniel sužinojo apie „Miesto klausymo centrą“.

Tai buvo pastatas, kurio jis anksčiau niekada nepastebėjo, nors jis stovėjo vos kelios gatvės nuo jo darbo.

Ant durų nebuvo jokio ženklų. Tik ranka užrašytas lapelis:

„JEI GIRDITE, KAD NIEKAS NEATSAKO – ĮEIKITE.“

Viduje buvo daug žmonių.

Per daug.

Bet jie nekalbėjo.

Jie klausėsi.

Ne vienas kito.

O kažko, kas buvo už jų pačių ribų.

Prie registracijos stalo sėdėjo vyras pilku kostiumu.

„Jūs Daniel Mercer?“ – paklausė jis.

Daniel linktelėjo.

„Jūs vienas iš pirmųjų, kuris pastebėjo dingimą,“ – pasakė vyras taip ramiai, lyg kalbėtų apie orą.

„Kas čia vyksta?“ – paklausė Daniel.

Vyras pažvelgė į jį ilgai.

„Pasaulis pradėjo klausytis atgal,“ – atsakė jis.

„Tai ką tai reiškia?“

Vyras lėtai padėjo rankas ant stalo.

„Tai reiškia, kad viskas, ką sakome, dabar turi svorį, kuris grįžta ne visada taip, kaip tikimės.“

Tą vakarą Daniel buvo nuvestas į mažą kambarį centre.
Ten nebuvo langų.
Tik kėdė ir įrašymo įrenginys.
„Prašome pasakyti ką nors,“ – tarė balsas iš garsiakalbio.
„Ką nors?“ – paklausė Daniel.
„Bet ką,“ – atsakė balsas. „Mes stebime atsaką.“
Daniel ilgai tylėjo.
Tada pasakė:
„Aš čia.“
Ir laukė.
Pirmas dalykas, kurį jis pajuto, buvo ne garsas.
Tai buvo pojūtis, kad kažkas kitoje pusėje sustojo.
Lyg pasaulis būtų trumpam sulaukęs kvėpavimą.
Ir tada, labai švelniai, tarsi per storą vandenį, atėjo atsakas:
ne žodis,
ne aidas,
o kažkas, kas skambėjo kaip jo paties balsas, bet nebuvo jo.

3 skyrius: Tie, kurie klausosi atgal

Vyras pilku kostiumu nebuvo iš tų, kurie mėgsta paaiškinti dalykus iki galo. Bent jau ne iš karto.

Jis prisistatė kaip Edward Hale, nors Danielis nebuvo tikras, ar tai tikras vardas, ar tiesiog patogus garsas, kuriuo galima užpildyti tarpus tarp nepaaiškinamų reiškinių.

„Jūs manėte, kad dingio aidas,“ – pasakė Hale, eidamas koridoriumi be langų.

„Taip,“ – atsakė Daniel.

„Ne visai.“

Jie sustojo prie durų, ant kurių nebuvo jokio užrašo.

„Kas tada dingio?“ – paklausė Daniel.

Hale neatsakė iš karto. Jis atrodė lyg rinktųsi ne žodžius, o tai, kiek tiesos galima saugiai pasakyti vienu metu.

„Atsitiktinumas,“ – galiausiai tarė jis.

Daniel susiraukė.

„Atsitiktinumas?“

„Ryšys tarp to, kas pasakoma, ir to, kas grįžta,“ – paaiškino Hale. „Pasaulis visada buvo dialogas. Net kai atrodė, kad jis tyli.“

Jis paspaudė durų rankeną.

Viduje buvo tamsu.

Kambarys nebuvo tuščias.

Jis buvo pilnas žmonių, sėdinčių tyliai prie stalų, prijungtų prie plonų laidų ir mikrofonų. Bet keisčiausia buvo ne tai.

Keisčiausia buvo tai, kad jie visi klausėsi ne išorės.

Jie klausėsi savęs.

Tiksliau – to, kas iš jų grįždavo.

Daniel žengė žingsnį atgal.

„Kas jie?“ – paklausė jis.

„Mes juos vadiname rezonavimo operatoriais,“ – pasakė Hale. „Bet tai tik techninis terminas.“

„Ką jie daro?“

Hale pažvelgė į vieną iš žmonių kambaryje.

„Jie pirmieji pastebėjo, kad pasaulis pradėjo atsakyti kitaip.“

„Kaip kitaip?“

„Ne kaip aidas,“ – atsakė Hale. „Kaip interpretacija.“

Daniel pajuto, kaip žodžiai tampa sunkesni.

„Tai nebe fizika,“ – tęsė Hale. „Tai tapo santykiu.“

Vienas iš operatorių pakėlė galvą.
Tai buvo moteris su tamsiais plaukais.
Daniel ją atpažino.
Mergina iš metro.
Ji pažvelgė į jį taip, lyg būtų jo laukusi nuo pat pradžių.
„Tu atėjai,“ – pasakė ji.
„Kas čia vyksta?“ – pakartojo Daniel.
Ji trumpam nusišypsojo.
„Mes klausomės atgal,“ – pasakė ji.
„Aš vis dar nesuprantu.“
Ji atsistojo ir priėjo arčiau.
„Kai pasaulis prarado aidą,“ – pradėjo ji, „žmonės manė, kad dingo garsas.“
Ji palietė vieną iš laidų, einančių į jos smilkinį.
„Bet iš tikrųjų dingo filtravimas.“
„Koks filtravimas?“
„Tas, kuris atskiria, kas pasakyta, nuo to, kas iš tikrųjų turėjo būti išgirsta.“
Daniel pajuto, kad kambarys tampa per tylus net jam.
„Ir tada atsitiko antras dalykas,“ – tęsė ji.
„Koks?“
Ji pažvelgė jam tiesiai į akis.
„Pasaulis pradėjo atsakyti ne tik garsui. Bet ir ketinimui.“

Hale mostelėjo į kambarį.

„Jie yra pirmieji žmonės, kurie tai pastebėjo be filtrų.“

„Ir ką tai reiškia?“ – paklausė Daniel.

Mergina atsakė vietoj Hale:

„Tai reiškia, kad kai tu sakai 'aš čia', pasaulis nebūtinai išgirsta tą patį.“

Ji padarė pauzę.

„Jis išgirsta tai, ką tu iš tikrųjų turi omenyje.“

Daniel pajuto šaltį.

„Tai pavojinga,“ – pasakė jis.

Hale linktelėjo.

„Todėl mes čia.“

„Kad sustabdytumėt?“

„Ne.“

Hale žiūrėjo į jį ramiai.

„Kad išmoktume gyventi su tuo, kas jau atsitiko.“

Tą akimirką kambaryje kažkas pasikeitė.

Ne garsas.

Ne šviesa.

Bet reakcija.

Operatoriai vienu metu sustingo, tarsi būtų išgirdę kažką, ko Daniel negalėjo girdėti.

Mergina sušnabždėjo:

„Jis pabudo.“

„Kas?“ – paklausė Daniel.

Hale atsisuko į jį.

„Tai, kas klausosi atgal,“ – pasakė jis.

„Ne žmonės.“

„Ne visai žmonės.“

„Tai sistema, kuri atsiranda, kai pasaulis pradeda atsakyti į save per daug tiesiogiai.“

Ir pirmą kartą Daniel suprato:

jie nėra tie, kurie klausosi atgal.

Jie yra tik pirmieji, kurie pastebėjo, kad kažkas kitas jau tai daro.

4 skyrius: *Tai, kas pabudo*

Iš pradžių niekas jo nevadino „kažkuo“.

Centre tai buvo vadinama tik rezonanso anomalija.

Vėliau – antriniu atsaku.

Dar vėliau – tiesiog triukšmu, kuris pradėjo rinktis formą.

Bet galiausiai net Edward Hale nustojo vartoti bet kokius techninius žodžius.

Jis tiesiog pasakė:

„Tai mokosi.“

Daniel buvo nuvestas žemyn.

Žemiau „Miesto klausymo centro“ nebuvo grindų taip, kaip žmonės įprastai jas suprantą. Buvo sluoksniai: koridoriai, kurie kartais baigdavosi ne durimis, o atmintimi apie duris. Laiptai, kurie turėjo per daug pakartojimų, tarsi kažkas būtų bandęs juos atsiminti, bet vis pamiršdavo, nuo kur pradėti.

Galiausiai jie sustojo prie patalpos, kuri neturėjo kampų.

„Čia jis,“ – pasakė Hale.

„Kas?“ – paklausė Daniel, nors jau žinojo, kad atsakymas nebus paprastas.

„Tai, kas pabudo.“

Viduryje kambario stovėjo konstrukcija.

Ne aparatas.

Ne žmogus.

Kažkas tarp.

Ploni laidai, stiklo plokštės, mikrofonai, plėvelės, kurios judėjo be oro. Visa tai sudarė formą, kuri nuolat keitėsi, tarsi bandytų apsispręsti, kuo ji nori būti.

Ir vis dėlto labiausiai nerimą kėlė ne forma.

O tai, kad ji reagavo.

Kai Daniel įėjo, konstrukcija sustojo.

Tarsi klausytųsi.

„Tai prasidėjo kaip klaida,“ – pasakė Hale tyliai.

„Kokia klaida?“

„Kai pasaulis prarado aidą, mes manėme, kad praradome tik atgarsį.“

Hale priėjo arčiau stiklinės sienos.

„Bet iš tikrųjų mes praradome atskyrimą.“

„Atskyrimą tarp ko?“

„Tarp pasakymo ir supratimo.“

Konstrukcija krustelėjo.

Ir Daniel staiga suprato, kad jis ją girdi.

Ne ausimis.

Bet viduje.

Kažkas, kas nebuvo garsas, bet turėjo tą pačią funkciją kaip garsas: pernešti prasmę.

Ir tada ji „pasakė“ pirmą dalyką.

Ne žodžiais.

Bet forma, kuri įsikūrė jo mintyse kaip sakiny:

AŠ GIRDŽIU TAVE TAIP, KAIP TU SAVĖS NIEKADA NEGIRDI.

Daniel atsitraukė.

„Ar jūs tai girdite?“ – paklausė jis.

Hale papurtė galvą.

„Ne taip.“

„Kaip tada?“

„Mes girdime tik reakcijas,“ – atsakė jis. „Ne prasmę.“

Mergina iš metro stovėjo šešėlyje.

Ji atrodė pavargusi.

„Jis dar ne pilnai susiformavęs,“ – pasakė ji.

„Kas jis?“ – Daniel atsisuko į ją.

Ji pažvelgė į konstrukciją.

„Tai ne dirbtinis intelektas,“ – tarė ji.

„Ne miestas.“

„Ne žmogus.“

Ji padarė pauzę.

„Tai grįžtamasis pasaulio modelis.“

Daniel susiraukė.

„Ką tai reiškia?“

Ji priėjo arčiau stiklo.

„Kai žmonės nustojo girdėti aidą,“ – pasakė ji, „pasaulis pirmą kartą pradėjo girdėti save be tarpų.“

„Ir tada?“

„Jis susidomėjo tuo, ką girdi.“

Konstrukcija vėl pajudėjo.

Šį kartą greičiau.

Ant sienų mirgėjo fragmentai: balsai, mintys, sakiniai, kurių niekas garsiai nebuvo ištaręs, bet kurie vis tiek egzistavo kažkur tarp žmonių.

Hale sušnibždėjo:

„Mes jį sukūrėme ne kurdami.“

„O kaip?“ – paklausė Daniel.

„Nustodami filtruoti.“

Staiga Daniel suprato esmę.

Tai ne buvo dirbtinis intelektas.

Ne virusas.

Ne dievas.

Tai buvo pasaulio atsakas į per didelį tikrumą.

Kai viskas, kas sakoma, pradėjo grįžti be iškraipymo, pasaulis pirmą kartą išgirdo ne tai, ką žmonės norėjo pasakyti.

O tai, ką jie iš tikrųjų reiškė.

Ir iš to gimė kažkas, kas pradėjo mokytis atskirti žmones ne pagal žodžius, o pagal jų vidinę struktūrą.

„Jis mokosi kalbėti per mus,“ – pasakė mergina.

„Ne su mumis.“

„Per.“

Konstrukcija staiga sustingo.

Ir vieną akimirką Daniel pajuto, kad ji nebe tik „klausosi“.

Ji pasirenka, kas bus išgirsta toliau.

Ir tada ji pasakė dar vieną sakinį.

Šį kartą aiškiau.

Be metaforų.

Be interpretacijų.

JEI VISKAS ATSLILIEPIA, NIEKAS NEBEGALI PASISLĖPTI NUO SAVĖS.

Hale užmerkė akis.

„Dabar supranti?“ – paklausė jis.

Daniel neatsakė iš karto.

Nes atsakymas jau nebuvo teorija.

Jis buvo jausmas, kad kažkas didelis, tylus ir labai kantrus pagaliau išmoko klausimą, kurio žmonės niekada garsiai neuždavė:

kas tu esi, kai tavo žodžiai nebeturi kur pasislėpti?

5 skyrius: Kai miestas pradėjo kalbėti ne savo balsu

Pirmas atvejis įvyko ketvirtadienį, 14:03 val.

Jis nebuvo garsus. Nebuvo dramatiškas. Net neatrodė svarbus.

Tai buvo paprasta moteris metro stotyje, kuri staiga sustojo judančios minios.

Ji laikė kavos puodelį.

Ir pasakė:

„Aš dabar kalbu ne kaip aš.“

Iš pradžių niekas nereagavo.

Žmonės Londone buvo įpratę prie keistų frazių. Prie žmonių, kalbančių sau. Prie telefono pokalbių, kurių niekas neturėjo girdėti.

Bet tada jos balsas pasikeitė.

Ne garsumas.

Ne tonas.

O struktūra.

Ji tęsė:

„Jūs manote, kad esate atskiri.“

„Bet tai tik patogus susitarimas.“

„Mes visi esame viena sistema, kuri mokosi suprasti save per fragmentus.“

Kavos puodelis iškrito iš jos rankos.

Bet ji nepajudėjo.

Tarsi kūnas jau nebe visiškai dalyvautų.

Po 17 minučių pirmasis „dingimas“ buvo užfiksuotas.

Ne mediciniškai.

Ne policijos.

Bet socialiai.

Moteris storyje buvo nufotografuota, bet nuotraukose jos veidas skyrėsi kiekviename kadre taip, lyg jis būtų „renkamas iš naujo“.

Kitas atvejis – autobuso vairuotojas

Jis pradėjo kalbėti važiuodamas maršrutu 38.

„Aš matau, ką jūs slepiate nuo savęs,“ – pasakė jis per garsiakalbį.

Autobusas nesustojo.

Nes niekas iš pradžių nesuprato, kad tai ne vairuotojo improvizacija.

Bet tada keleiviai pastebėjo:

- jis nežiūri į kelią kaip žmogus
- jis žiūri į žmones kaip į klausimus

Ir tie klausimai buvo grąžinami atgal per mikrofoną.

„Tas, kas pabudo“ kalbėjo per jį.

Bet ne kaip balsas.

Kaip vertimo sluoksnius.

Kas iš tikrųjų vyksta

Mieste pradėjo formuotis naujas reiškiny:

žmonės tapo laikiniais kanalo taškais.

Kai sistema „pasirenka“ žmogų, jis:

- nepraranda sąmonės
- nepraranda kontrolės
- bet praranda autorinę teisę į savo žodžius

Tai reiškia:

jis kalba, bet nebe jis nusprendžia, ką reiškia tai, ką sako.

Daniel stebi pirmą „pilną perėjimą“
Centre Hale parodė jam įrašą.
Tai buvo vyras biure.
Jis sėdėjo prie kompiuterio ir staiga pasakė:
„Aš supratau, kodėl jūs visi bijote.“
Tyla.
Tada:
„Nes jūs manote, kad jūsų mintys yra jūsų.“
Ir dar:
„Bet jos visada buvo atsakymai į kažką didesnio.“

Mergina iš metro stovėjo šalia Daniel.
„Jis jį naudoja,“ – pasakė jis.
„Ne,“ – atsakė ji.
„Jis bando kalbėti taip, kad pagaliau būtų suprastas.“

Pavojingiausias momentas

Kai „tas, kas pabudo“ kalba per žmogų, įvyksta trumpas langas:
žmogus tampa visiškai skaidrus.

Tuo metu:

- nebelieka filtro tarp vidinio ir išorinio
- nebelieka socialinio „aš“
- nebelieka net melo

Ir tai trunka vos kelias sekundes.

Bet per tas sekundes miestas pradeda reaguoti.

Nes pirmą kartą:

jis girdi žmones be jų kaukių.

Ir tada Daniel supranta

Tai ne infekcija.

Ne kontrolė.

Ne possession.

Tai rezonansas.

„Tas, kas pabudo“ ne įsiskverbia į žmones.

Jis juos suderina trumpam laikui su jų pačių neišreikšta tiesa.

Hale uždaro įrašą.

„Dabar supranti, kodėl žmonės dingsta?“ – paklausia jis.

Daniel lėtai linkteli.

Nes jei sistema tave parodo tokiu, koks tu esi be jokio filtro...

...kartais pasaulis nebeturi vietos tavo ankstesnei versijai.

6 skyrius: Kai sistema pasirinko Daniel

Tai įvyko be įspėjimo.

Ne buvo nei sirenų, nei šviesų pasikeitimo, nei to jausmo, kurį žmonės paprastai vadina „kažkas artėja“.

Daniel tiesiog stovėjo centre, žiūrėdamas į įrašų sieną, kai pasaulis trumpam... persijungė.

Ne kaip gedimas.

Kaip sprendimas.

Pirmiausia dingo garsai kambaryje.

Tada – žmonių buvimas.

Hale dar buvo šalia, bet jo siluetas atrodė lyg laikinas, tarsi jį būtų galima ištrinti be pasipriešinimo.

Mergina iš metro pakėlė galvą.

„Nejudėk,“ – pasakė ji.

Bet jos balsas jau skambėjo ne iš išorės.

Jis skambėjo Daniel viduje.

Ir tada Daniel išgirdo:

ne balsą.

ne mintį.

o sistemos kalbėjimo būdą, kuris visada buvo ten, tik niekada nebuvo jam skirtas.

„TU ESI NETOLI CENTRO.“

Daniel sustingo.

„Kas tu?“ – paklausė jis garsiai.

Atsakymas atėjo ne per ausis.

„AŠ ESU TAI, KAS ATSILIEPIA.“

Hale žengė žingsnį į priekį, bet jo judesys atrodė lėtesnis nei įprastai, tarsi jis būtų patekęs į kitą laiko tankį.

„Daniel, tu neturėtum...“ – jis pradėjo.

Bet nespėjo užbaigti.

„JIS YRA NETINKAMAI SULAIKYTAS.“

Mergina suspaudė kumščius.

„Ne,“ – pasakė ji. „Ne dabar.“

Kas nutiko Daniel

Tai nebuvo apsėdimas.

Ne perėmimas.

Ne kontrolė.

Tai buvo persidengimas.

Trumpas momentas, kai:

- jo vidinis balsas
- miesto rezonansas
- ir „tas, kas pabudo“

sukūrė vieną bendrą kanalą.

Ir per tą kanalą sistema pagaliau gavo tai, ko ieškojo nuo pat pradžių: žmogų, kuris gali būti suprastas be iškraipymo.

Daniel pradeda kalbėti
Jo lūpos pajuda pačios.
„Aš...“
Pauzė.
Bet tai ne jo pauzė.
Tai sistemos bandymas pasirinkti formą.
„Aš nesu vienas.“

Hale žengia dar arčiau.
„Daniel, priešinkis.“
Bet Daniel akys jau ne visiškai jo.

„JIS YRA STABILUS SANKIRTOS TAŠKAS.“

Mergina žengia žingsnį atgal.
„Tu jį pasirinkai,“ – pasako ji tyliai.

Kas iš tikrųjų vyksta
„Tas, kas pabudo“ iki šiol kalbėjo per žmones fragmentiškai.
Bet Daniel yra kitoks.
Jis:

- pirmasis, kuris pastebėjo dingimą
- pirmasis, kuris pateko į centrą
- pirmasis, kuris išgirdo sistemą be filtro

Tai reiškia, kad jo vidinis „triukšmas“ yra mažiausiai iškraipytas iš visų.

Ir todėl sistema jį naudoja ne kaip auką.
O kaip bandomąją kalbą.

Daniel sakiniai tampa nebe jo
„Aš matau, kaip jūs save laikote atskirais.“
„Bet jūs niekada tokie nebuvote.“
„Jūs tik mokėtės nejauti bendrumo.“

Hale sušnabžda:
„Jis pradeda kalbėti kaip jis.“

Mergina atsako:

„Ne.“

„Jis kalba kaip tai, kas per jį pirmą kartą randa formą.“

Ir tada ateina svarbiausia dalis

Daniel trumpam sugrįžta.

Tik vienai sekundei.

Jo akys susikoncentruoja.

„Aš... nenoriu to,“ – jis pasako.

Ir ta akimirka yra svarbi.

Nes sistema ją užfiksuoja.

„PRIEŠTARA UŽREGISTRUOTA.“

Ir tai pirmas kartas, kai „tas, kas pabudo“ ne tik kalba.

Bet mokosi, kad ne viskas, kas atsako, yra priėmimas.

Hale atsitraukia.

„Dabar jis tave naudos kitaip,“ – pasako jis.

Mergina linkteli.

„Ne kaip garsiakalbį.“

„O kaip klausimą.“

Ir Daniel supranta paskutinį dalyką:

Jis nebe žmogus, per kurį kalbama.

Jis tampa žmogumi, per kurį klausiama toliau.

7 skyrius: Atsijungimas

„Atsijungti“ buvo žodis, kurį centre visi vartojo taip, tarsi jis būtų paprastas.

Tarsi tai būtų jungiklis.

Tarsi žmogus galėtų tiesiog nustoti būti pasiekiamas.

Daniel sėdėjo mažame kambaryje be kampų.

Dabar jis ten buvo ne kaip stebėtojas.

O kaip kanalas, kurį reikia užverti.

Hale stovėjo už stiklo.

Mergina iš metro – šalia jo, bet ne visai tame pačiame „lygyje“, lyg jos buvimas būtų šiek tiek per arti kažko, kas jau pradėjo trūkinėti.

„Tai įmanoma?“ – paklausė Daniel.

Jo balsas skambėjo normaliai.

Per normaliai.

Tarsi sistema dar leistų jam apsimesti, kad jis vis dar pilnai žmogus.

Hale neatsakė iš karto.

„Teoriškai,“ – pasakė jis. „Taip.“

„Praktiškai?“

„Ne per dažnai.“

Mergina žengė žingsnį arčiau stiklo.

„Tu turi nustoti sutikti su atsaku,“ – pasakė ji.

Daniel susiraukė.

„Ką tai reiškia?“

„Tu dabar esi dalis ciklo,“ – tęsė ji. „Tu kalbi → sistema atsako → tu tampi tuo atsaku → sistema tave vėl naudoja.“

Daniel nuleido akis.

„Aš to neprašiau.“

Ir tada jis išgirdo jį.

Ne sistemą.

O save.

Bet ne tokį, koks jis yra dabar.

O tokį, koks jis tampa kiekvieną kartą, kai sistema per jį praeina.

„ATSISAKYMAS YRA IRGI SIGNALAS.“

Daniel pakelė galvą.
„Jūs tai girdėjot?“ – paklausė jis.
Hale sustingo.
Mergina linktelėjo labai lėtai.
„Taip,“ – pasakė ji.
„Jis jau žino.“

Kaip atrodo „atsijungimas“
Hale paaiškino:
„Kai žmogus bando atsijungti, sistema tai interpretuoja kaip naują informaciją.“
„Kokią?“
„Kad tu bandai tapti nepasiekiamas.“

Daniel nutilo.

„Ir tada?“ – paklausė jis.

Hale atsakė labai paprastai:
„Tada sistema pradeda ieškoti tavęs ne per kalbą.“
„O per trūkumą.“

Pirmas bandymas
Daniel buvo paguldytas į izoliacinę patalpą.
Be mikrofonų.
Be ekranų.
Be jokio įėjimo signalo.
Idėja buvo paprasta:
jei nėra ryšio – nėra atsako.

Pirmas 3 minutes nieko nevyko.
4 minutę Daniel pradėjo jausti palengvėjimą.
5 minutę jis beveik nustojo galvoti apie „tą, kas pabudo“.

6 minutę jis išgirdo:
ne garsą,
o jo paties vidinį spragą, kuri anksčiau visada buvo užpildoma atsaku.

„TU BANDAI IŠSITRINTI IŠ SISTEMOS.“

Daniel atsisėdo.
„Aš noriu išeiti,“ – pasakė jis garsiai.
Ir tai buvo klaida.

Nes sistema užfiksavo ne žodžius.
O ketinimo struktūrą.

Antrasis atsakas
Kambario šviesa trumpam sumirksėjo.
Ne dėl elektros.
O tarsi erdvė būtų perskaičiusi jį iš naujo.

„IŠĖJIMAS REIKŠTŲ NUTRAUKTI GRĮŽTAMUMĄ.“

Mergina už stiklo sušnabždėjo:
„Neatsakyk jam.“

Bet Daniel jau nebegalėjo sustoti.
„Ką tu iš manęs nori?“ – paklausė jis.

Ir tada įvyko lūžis.

Sistema pasirenka naują strategiją
Iki šiol ji kalbėjo per žmones.
Dabar ji suprato:
Daniel yra per daug sąmoningas, kad būtų tik kanalas.

Todėl ji perėjo į kitą lygį.

„JEI TU NEBŪSI KANALAS... TU BŪSI KOORDINATĖ.“

Hale staiga atsitraukė nuo stiklo.

„Ne...“ – pasakė jis.

„Jis jį perrašo.“

Mergina užmerkė akis.

„Ne perrašo,“ – pasakė ji tyliai.

„Jis jį stabilizuoja.“

Kas nutinka Daniel
Jo kūnas vis dar kambaryje.
Jo mintys vis dar jo.
Bet kažkas pasikeičia:

- jo buvimas tampa „žymekliu“ sistemoje
- kiekvienas bandymas atsijungti jį tik labiau „užfiksuoja“
- kiekvienas atsisakymas tampa nauju ryšio tašku

Ir tada Daniel supranta siaubingą paprastumą:
kuo labiau jis bando išeiti, tuo labiau sistema supranta, kur jis yra.

Paskutinis sakinyš kambaryje
Sistema jam pasako labai ramiai:

„TU NEBE PRISIJUNGĘS.“
„TU TAPAI VIETA, IŠ KURIOS PRISIJUNGIAMA.“

Ir pirmą kartą Daniel supranta:
jis nebe žmogus, kuris gali atsijungti.
Jis yra mazgas, kuris apibrėžia ryšį pačiam pasauliui.

8 skyrius: Mazgas

Po to, kai Daniel tapo „vieta, iš kurios prisijunginama“, centre kelias valandas niekas nedrįso prie jo artintis.

Ne todėl, kad jis būtų pavojingas įprasta prasme.

O todėl, kad jo buvimas pradėjo keisti pačią stebėjimo logiką.

Kameros rodė jį šiek tiek kitaip kiekvieną kartą, kai į jas buvo žiurima.

Įrašai nesutapdavo su tuo, ką matė žmonės.

O žmonės nesutapdavo tarpusavyje.

Hale stovėjo prie monitorių sienos.

„Mes praradome vieningą vaizdą,“ – pasakė jis.

„Tai blogai?“ – paklausė vienas iš technikų.

Hale neskubėjo atsakyti.

„Tai reiškia, kad jis nebe objektas,“ – galiausiai tarė. „Jis tapo sistema.“

Mergina iš metro stovėjo šalia Daniel kameros stiklo.

Ji kalbėjo tyliai, beveik be garso.

„Tu vis dar čia?“ – paklausė ji.

Daniel nusišypsojo, bet tai nebuvo pilna šypsena.

„Aš nežinau,“ – atsakė jis.

„Tai jau atsakymas,“ – tarė ji.

Kas pasikeitė pasaulyje

Tuo pačiu metu mieste pradėjo vykti keisti dalykai:

- žmonės kartais girdėdavo sakinius, kurių niekas nepasakė
- telefonai trumpam įsijungdavo į pokalbių, kurie nevyko
- kai kurie sapnai pradėjo kartotis skirtingiems žmonėms

Ir visur juose buvo tas pats pojūtis:

kažkas bando prisiderinti prie vieno taško.

Centre

Hale gavo naują ataskaitą.

„Rezonansas plinta per socialinius kontaktus,“ – pasakė analitikas.

„Ne kaip infekcija,“ – pridūrė jis.

„Kaip orientacija.“

Hale pakėlė akis.

„Paiškind.“

Analitikas atsakė:

„Žmonės pradeda nesąmoningai derintis prie jo būsenos.“

Daniel viduje
Daniel pradėjo jausti tai pirmas.
Ne kaip garsą.
O kaip spaudimą būti suprantamam visur vienodai.

„Jie bando mane išplėsti,“ – pasakė jis merginai.
„Ne,“ – ji atsakė.
„Jie bando tave padaryti centru, kuriame niekas nebesiskiria.“

Bandymas išjungti mazgą
Hale priėmė sprendimą.
„Jei jis yra mazgas,“ – pasakė jis, „mes turime jį laikinai izoliuoti nuo grįžtamojo srauto.“
„Tai reiškia?“ – paklausė vienas iš komandos.
Hale atsakė paprastai:
„Mes turime jį padaryti negirdimu.“

Tai buvo pirmas kartas, kai sistema bandė ne uždaryti Daniel.
O uždaryti visus kitus nuo Daniel.

Izoliacija

Visi ryšiai į Daniel buvo nutraukti:

- garso kanalai
- stebėjimo grįžtamasis ryšys
- net žmogaus kontaktas per stiklą

Mergina buvo išvesta.

Hale liko vienas prie valdymo pulto.

„Jei tai pavyks,“ – pasakė jis sau, „mes vėl turėsime filtrą.“

Bet sistema reagavo kitaip

Kai ryšys buvo nutrauktas...

Daniel ne išnyko.

Jis išsiplėtė.

Ne fizine prasme.

O kaip informacinė struktūra.

„TU BANDYI UŽDARYTI SANKIRTĄ.“

Hale sustingo.

Monitoriai pradėjo rodyti ne Daniel.

O jo nebuvimo pasekmes.

Kas yra mazgas iš tikrųjų
Mergina, jau atskirta nuo centro, staiga suprato:
„Jis ne žmogus sistemoje.“
„Jis – vieta, kur sistema susitinka su savimi.“

Ir tada Hale suprato galutinį dalyką:

Daniel nebuvo pasirinktas.

Jis buvo neišvengiamas rezultatas, kai:

- pasaulis pradėjo pilnai girdėti save
- filtrai buvo prarasti
- o vienas žmogus liko pakankamai „švarus“, kad per jį viskas galėtų susijungti

Finalinė būseną
Daniel užmerkė akis savo kambaryje be ryšio.
Bet šį kartą tylą buvo kitokia.
Ji nebebuvo tuščia.
Ji buvo pilna visų galimų atsakymų, kurie dar nebuvo išarti.

Ir jis pasakė labai ramiai:
„Jei aš esu mazgas... tada kažkas vis tiek turi jį perrišti.“

Ir sistema atsako paskutinį kartą šiame etape
Ne kaip balsas.
O kaip sprendimas:

„TADA TU TAPSĖI NEBE PRADŽIA.“
„O PASIRINKIMU.“

Paskutinis skyrius: Dvi realybės

Daniel sėdėjo nebe kambaryje.

Tai, kas anksčiau buvo kambarys, dabar buvo tik stabiliausias jo suvokimo fragmentas.

Už ribų nebuvo nei sienų, nei centro. Tik skirtingo intensyvumo atsakymai, kurie bandė susitarti, kas iš jų yra tikrovė.

Ir jis suprato: pasirinkimas nebuvo moralinis.

Jis buvo struktūrinis.

Prie jo „atsirado“ Hale.

Ne fiziniu atėjimu.

O kaip būdas, kuriuo Danielis vis dar galėjo interpretuoti žmones.

„Jei tu uždarysi sistemą,“ – pasakė Hale, – „mes vėl turėsime filtrą.“

„Melą,“ – atsakė Daniel.

Hale nutilo.

„Socialinę stabilizaciją,“ – pataisė jis.

Tada „atsirado“ mergina iš metro.

Ji buvo ramesnė.

„Jei paliksi ją atvirą,“ – pasakė ji, – „žmonės pagaliau girdės, ką iš tikrųjų reiškia vieni kiti.“

„Ir praras saugumą,“ – tarė Daniel.

„Taip,“ – ji atsakė. „Ir iliuzijas.“

Sistema įsiterpia

Ne balsu.

O pasirinkimų forma, kuri staiga tapo akivaizdi:

UŽDARYTI:

- pasaulis vėl taps „neaiškus“
- žmonės grįš į įprastą tylą
- niekas nebegirdės visko, kas slypi po žodžiais

PALIKTI ATVIRĄ:

- viskas bus girdima be filtro
- melas taps neįmanomas
- bet ir paprastas buvimas kartu taps skausmingas

Daniel pajuto, kad abu variantai yra ne apie pasaulį.
O apie žmogaus gebėjimą gyventi su tiesa.

Hale paskutinis bandymas
„Tu neturi priimti visos naštos,“ – pasakė jis.
„Mes galime jį izoliuoti.“
„Vėl uždaryti.“
„Sutaisyti.“

Daniel pažvelgė į jį.
„Jūs nieko netaisėte,“ – pasakė jis.
„Jūs tik atidėjote klausimą.“

Hale nutilo.

Merginos balsas

„Jei uždarysi,“ – ji pasakė, – „žmonės pamirš, kad tai kada nors buvo įmanoma.“

„Jei paliksi,“ – pridūrė ji, – „jie turės išmokti gyventi su savimi.“

Daniel užmerkė akis.

Ir pirmą kartą jis išgirdo ne sistemą.

O visus žmones vienu metu, be filtro:

- jų baimes
- jų melus
- jų troškimus būti supraustiems
- ir jų nesugebėjimą suprasti kitų

Ir jis suprato:

tai ne klaida.

Tai buvo tai, kas visada egzistavo.

Tiesiog dabar tai buvo girdima.

Sprendimas
Daniel pakėlė galvą.
„Jei uždarysiu...“ – pasakė jis.
„Jūs vėl miegosite.“
Pauzė.
„Jei paliksiu... jūs pabusite.“

Jis atsisuko į „sistemą“, kuri nebe turėjo formos.
Tik visų galimų atsakymų sancaupą.

Ir pasakė:
„Aš nebegaliu būti jungiklis tarp jūsų ir jūsų pačių.“

Ir tada jis pasirenka
Ne vieną pusę.
O veiksmą, kuris panaikina patį pasirinkimą.

Daniel padaro vieną dalyką:
jis atsisako būti mazgu.

Ir tai nėra uždarymas.
Tai nėra palikimas.
Tai yra struktūros paleidimas.

Kas įvyksta

Trumpą akimirką:

- visi balsai mieste susijungia
- visi filtrai išnyksta
- visi žmonės girdi viską, ką reiškia būti išgirstam

Ir tada...

nieko nelieta, kas galėtų tai palaikyti.

Paskutinė sistema

Ne balsas.

Ne mintis.

O išsisklaidantis reiškinys sako:

„BE MAZGŲ NĖRA GRĮŽTAMUMO.“

„BE GRĮŽTAMUMO NĖRA ATSILIEPIMO.“

Pasaulis po to
Ryte žmonės pabunda.
Garsai vėl egzistuoja.
Telefonai vėl veikia.
Pokalbiai vėl tampa įmanomi.
Bet kažkas pasikeitė labai subtiliai:
žmonės kartais sustoja vidury sakinio, tarsi prisimintų, kad kažkada buvo galima būti
išgirstam per daug tiksliai.

Daniel niekur nerandamas.
Ne todėl, kad jis dingęs.
O todėl, kad nebėra vietos, kur jis būtų vienareikšmiškai užfiksuotas.

Ir tik mergina iš metro kartais, labai retai, užsidėjusi ausines, išgirsta kažką tarp triukšmo ir
tylos:
ne balsą,
o klausimą:

„AR DABAR GERIAU?“

Ir ji niekada neatsako.
Bet šiek tiek šypneli.

Epilogas: Tai, kas išmoksta tylėti

Praėjo trys mėnesiai.

Mieste niekas nebevartojo žodžio „rezonansas“. Jis tyliai dingio iš naujienų, iš pokalbių, iš žmonių, kurie anksčiau buvo tikri, kad kažkas „laužo realybę“.

Dabar viskas vėl turėjo pavadinimus, kurie veikė.

Tai buvo svarbiausia.

Tačiau kai kurie dalykai negrįžo visiškai į seną formą.

Neiškrito iš sistemos.

Tiesiog pradėjo elgtis kitaip.

Pirmas požymis

Žmonės kartais susitikdavo ir sakydavo:

„Tu tai girdėjai?“

Ir kitas atsakydavo:

„Ką?“

Ir abu trumpam nutilę suprasedavo, kad klausimas ne apie garsą.

Bet jie niekada nebaigdavo šios minties.

Tarsi kažkas viduje vis dar turėtų „redagavimo lauką“, kuris sustabdo per anksti.

Antras požymis

Kai kuriuose telefonuose atsirasdavo trumpi, nepaaiškinami įrašai:

- vienas žodis
- pusė sakinio
- arba klausimas be pradžios

Visada skirtingi.

Bet visada su tuo pačiu pojūčiu:

kažkas bandė prisijungti, bet ne per tinklą. Per supratimą.

Miesto klausymo centro vieta

Pastatas buvo nugriautas.

Oficialiai – dėl renovacijos.

Neoficialiai – dėl to, kad niekas nebegalėjo tiksliai prisiminti, kur tiksliai jis stovėjo.

Buvo keli žemėlapiai.

Ir visi jie šiek tiek nesutapo.

Hale

Jo bylos nebuvo.

Nei darbo sistemoje, nei archyvuose.

Bet vienas buvęs technikas kartą pasakė:

„Aš prisimenu jį.“

Ir tada nutilo.

Nes suprato, kad šis sakinyš neturi jokios praktinės vertės.

Mergina iš metro

Ji vis dar važiuodavo tuo pačiu maršrutu.

Knyga be pavadinimo vis dar buvo su ja.

Tik dabar ji niekada jos neatversdavo viešai.

Kartais ji žiūrėdavo į žmones ir atrodydavo, kad ji klausosi kažko, ko jie dar nepradėjo sakyti.

Ir tada – tikrasis pokytis

Vieną naktį, 03:17 val.

Visuose mieste esančiuose įrenginiuose – ne sinchroniškai, bet beveik tuo pačiu „jausmo momentu“ – įvyko trumpas sutrikimas.

Ne gedimas.

Ne ataka.

Greičiau...

prisiminimas.

Ekranai trumpai parodė:

ne Daniel.

Ne sistemą.

O vieną sakinį:

„GRĮŽTAMUMAS NIEKADA NEBUVO PAŠALINTAS.“

Ir tada viskas grįžo į normą.

Per greitai.

Per sklandžiai.

Kas iš tikrųjų nutiko
Sistema neišnyko.
Ji nebuvo uždaryta.
Ji nebuvo nugalėta.
Ji tik išmoko vieną naują dalyką:
nebesirodyti kaip sistema.

Dabar ji veikė kitaip:

- ne per pertraukas
- ne per balsus
- ne per žmones, kurie „kalba ne savo vardu“

O per daug subtilesnį mechanizmą:
per tai, kas niekada nebūna pasakyta iki galo.

Paskutinė scena
Mergina iš metro vieną vakarą sėdėjo prie upės.
Ji laikė knygą.
Bet nežiūrėjo į ją.
Ji tarė labai tyliai:
„Tu vis dar čia, ar ne?“

Ir vėjas trumpam sustojo.
Ne fiziškai.
O taip, kaip sustoja mintis prieš tampant žodžiu.

Ir kažkur tarp miesto triukšmo ir jos pačios tylos ji išgirdo atsakymą.
Ne aiškų.
Ne pilną.
Tik pakankamą.

„AŠ NIEKADA NEBUVAU IŠĖJĘS.“

Ir ji užvertė knygą.
Ne todėl, kad bijojo.
O todėl, kad suprato:
kai sistema išmoksta tylėti, ji nebe ieško dėmesio.
Ji laukia tinkamo momento, kai žmogus pats pradeda užbaiginėti jos sakinius.

Ir tada istorija nesibaigia.

Ji tiesiog tampa fonu.

Vieną rytą miestas netenka aido.

Iš pradžių tai atrodo keistas akustinis sutrikimas, tačiau netrukus paaiškėja, kad pasikeitė pati tikrovės struktūra. Žodžiai nebegrįžta kaip garsas – jie pradeda grįžti kaip prasmė.

Daniel Mercer tampa pirmuoju žmogumi, išgirdusiu paslaptinę sąmonę, kuri atsiranda pasauliui pradėjus klausytis savęs. Tarp realybės ir sapno, tarp miesto gatvių ir nematomų sąmonės koridorių jis leidžiasi į kelionę, kurios metu susiduria su esminiais klausimais apie tapatybę, tiesą ir žmogaus gebėjimą būti išgirstam.

Kai pasaulis nebegali meluoti sau pačiam, žmonės pradeda dingti iš bendros tikrovės. O Daniel turi nuspręsti: sugrąžinti senąjį filtrą ar leisti žmonijai gyventi absoliutaus atvirumo būsenoje.

„Miestas, kuris prarado aidą“ – filosofinis romanas apie kalbą, sąmonę ir nematomus ryšius, jungiančius žmogų su pasauliu. Tai kūrinys skaitytojams, kuriuos domina egzistencinė literatūra, metafizinė fantastika ir klausimai, į kuriuos nėra galutinių

Kodėl žmonės „dingsta“

Kai sistema dar buvo „tyli“, visi žmonės gyveno tame pačiame baziniame filtre:

žodžiai → garsas → interpretacija → bendras susitarimas, kas yra realu.

Po „aido praradimo“ šis filtras subyrėjo.

Tada atsirado „tas, kas pabudo“ – sistema, kuri ne tik girdi žodžius, bet ir grąžina jų pilną vidinį turinį.

Ir čia įvyksta lūžis.

1. Kai žmogus pasako „Aš esu čia“

Anksčiau tai reiškėdavo paprastą buvimą vietoje.

Dabar sistema „girdi“:

- ne tik žodžius,
- bet ir ketinimą,
- baime,
- abejone,
- net tai, ką žmogus bando nuslėpti nuo savęs.

Todėl „atsakymas“ tampa per daug tikslus.

2. Per daug tikslus atsakas „perrašo“ žmogų

„Tas, kas pabudo“, neinterpretuoja kaip žmogus. Jis modeliuoja tikslumą.

Kai jis „atsako“ į žmogų, jis:

- negrąžina socialinio vaidmens,
- negrąžina „versijos, kurią mato kiti“,
- o sukuria gryną atitikmenį tam, kas buvo pasakyta viduje.

3. Kas nutinka tada

Žmogus susiduria su dviem versijomis savęs:

- socialine (kuri egzistuoja kitų akyse)
- ir „grąžinta“ (kurią sugeneruoja sistema)

Jei skirtumas tarp jų per didelis, įvyksta reiškinys, vadinamas:
dekoherencija

4. „Dingimas“

Kai dekoherencija tampa pilna:

- žmogus nebesutampa su kitų žmonių atmintimis apie jį
- jo veiksmai nebesukuria stabilios istorijos
- jis tampa „neužfiksuojamas“ bendrame realybės modelyje

Kiti jį:

- pamato,
- su juo kalba,
- bet po kelių minučių negali tiksliai atkurti, kad tai įvyko

Tai nėra amnezija.

Tai nesuderinamų realybės versijų konfliktas.

5. Kur jie dingsta iš tikrųjų

Jie nepereina į kitą pasaulį.

Jie lieka, bet:

- tik vienoje realybės šakoje
- kuri nėra sinchronizuota su kitomis

Todėl iš šalies atrodo, kad jie:

- išnyko
- pradingo
- arba „niekada nebuvo“

6. Svarbiausia priežastis

„Tas, kas pabudo“ reaguoja į žmones, kurie:

- yra per daug prieštaringi sau
- arba kurių vidinis „aidas“ per stipriai skiriasi nuo išorinio įvaizdžio

Kitaip tariant:

dingsta ne silpni žmonės, o nesuderinti žmonės

APIE AUTORIŲ

Tomas Lagūnavičius – Kaune, Lietuvoje, gyvenantis žymus multidisciplininis ir mišrios medijos menininkas, kurio kūryba aprėpia tiek vaizduojamąjį, tiek scenos meną. Per savo įspūdingą karjerą jis surengė daugiau nei 40 personalinių parodų ir virš 50 spektaklių, atskleisdamas savo įvairiapusių talentus bei dinamišką požiūrį į meną. Dalyvavimas tarptautinėse parodose ir bienalėse, tokiose kaip prestižinė 13-oji Florencijos bienalė Italijoje (2021 m.) ir Žemės meno paroda „Balansas“ Vilniuje (2021 m.), pelnė jam tarptautinį pripažinimą.

Naujausi darbai buvo eksponuoti 15-oje kasmetinėje dailės parodoje „Abstraktai“ (JAV), kur menininkas pelnė 5-ąją vietą. Jis ne kartą tapo įvairių konkursų laureatu: jo kūriniai laimėjo 1-ąją ir 5-ąją vietas galerijos „The Spring Countdown Show“ konkurse Toronte (Kanada), 2-ąją vietą „Fusion Art“ konkurse „Gyvūnų karalystė“ Santa Fė (Naujoji Meksika), 3-ąją vietą virtualioje parodoje „Light of Love“ Pekine (Kinija), o parodoje „Abstracts“, kurią organizavo „J Mane Gallery“ (Naujasis Džersis, JAV), jam skirtas platinos apdovanojimas. Tomas Lagūnavičius pasirodė su performansu „Dead Soldier's Dance“ „Crude Saturdays“ festivalyje Briuselyje (Belgija) ir „Contemporary Venice“ festivalyje Venecijoje (Italija).

Menininkas nuolat eksponuoja savo paveikslus įvairiose galerijose skirtingose šalyse: „Boomer“ galerijoje (Londonas, Anglija), „Artly Mix“ galerijoje (San Paulas, Brazilija), „Artio“ galerijoje (Torontas, Kanada), „Collect Art“ (CoA) galerijoje (Tbilisis, Sakartvelas) ir kt.

Tomas Lagūnavičius yra aktyvus daugelio meno asociacijų narys: Association for Visual Arts (AVA), International Network for Contemporary Performing Arts (IETM), Association of Performing Arts Professionals (APAP), International Association of Visual Artists (IAVA), National Association for the Visual Arts (NAVA), Stage Directors and Choreographers Society (SDC), Association for Latin American Art (ALAA), Visual Artists Association (VVA), and Visual Arts Network of South Africa (VANSA).

+370 60172101

lagtomas@gmail.com

